

Sygn. akt III KK 235/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

SSA del. do SN Jerzy Skorupka

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Aleksandra Herzoga
w sprawie **F. Z.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 6 marca 2015 r.

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 1 grudnia 2014 r.,

I. uchyla zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. w częściach dotyczących rozstrzygnięcia o karze pozbawienia wolności wymierzonej F. Z. za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

**II. zarządza zwrot F. Z. kwoty 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł
wniesionej tytułem opłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014 r., sygn. akt [...], Sąd Rejonowy w B. po rozpoznaniu sprawy D. K. i F. Z., uznał oskarżonego F. Z. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:

- I. z art. 279 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- II. z art. 278 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności. Na zasadzie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał F. Z. i D. K. do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz K. L. kwoty 500 zł. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył F. Z. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 kwietnia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r., uznając że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności oraz zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację w części dotyczącej oskarżonego F. Z. złożył jego obrońca, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, poprzez wydanie orzeczenia, w którego treści zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie, polegającą na tym, że w pkt. II orzeczenia Sąd skazał oskarżonego F. Z. na karę „10 (dziesięciu)” miesięcy pozbawienia wolności;
2. rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu F. Z. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę

wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej oskarżonemu F. Z. kary pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 6 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w B. na podstawie art. 105 k.p.k. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w wyroku Sądu Rejonowego w B., sygn. akt [...], w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu F. Z. w pkt. II w ten sposób, że w miejsce słowa „dziewięciu” wpisał słowo „dziesięciu”.

Wyrokiem z dnia 6 marca 2015 r., sygn. akt [...], Sąd Okręgowy w B. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając wniesioną przez obrońcę F. Z. apelację za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku kasację w części dotyczącej skazanego F. Z. wniósł jego obrońca, zarzucając:

1. uchybienie wymienione w przepisie art. 439 § 1 k.p.k., gdyż Sąd Okręgowy nie uchylił zaskarżonego apelacją wyroku Sądu Rejonowego w B. mimo zaistnienia w sprawie tzw. bezwzględnej podstawy uchylenia, a to wskutek uznania, że odmienne określenie wymiaru kary pozbawienia wolności w zapisie cyfrowym i słownym stanowi oczywistą omyłkę pisarską;

2. rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 105 § 1 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że odmienne określenie wymiaru kary pozbawienia wolności w zapisie cyfrowym i słownym stanowi oczywistą omyłkę pisarską.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w jakiej odnosi się on do oskarżonego F. Z. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie wobec oczywistej bezzasadności. Natomiast na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej poparł kasację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego F. Z. jest zasadna, chociaż błędny jest jej wniosek, gdyż bezwzględną przyczyną odwoławczą dotknięty był wyrok Sądu Rejonowego.

Sąd Rejonowy w B. w pkt. II wyroku z dnia 1 grudnia 2014 r., uznając F. Z. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę pozbawienia wolności, którą określił w zapisie cyfrowym jako karę 10 miesięcy, natomiast w zapisie słownym jako karę „dziewięciu” miesięcy. Zamieszczenie w treści wyroku dwóch odmiennych oznaczeń określających wysokość kary powoduje w istocie niemożność ustalenia, w jakim wymiarze faktycznie karę tę orzeczono. Taki sposób procedowania nie tylko jest sprzeczny z wynikającym z treści art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. wymogiem redagowania orzeczenia, w tym także rozstrzygnięcia o karze, w sposób zrozumiały i jednoznaczny, ale również powoduje wewnętrzną sprzeczność wyroku, uniemożliwiającą w tej części jego wykonanie.

Jednocześnie podnieść należy, że wada, jaką obciążone jest rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, nie może być potraktowana – jak to uczynił Sąd Okręgowy w B. - jako oczywista omyłka pisarska i sprostowana w trybie art. 105 k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie podkreśla się, że zawarta w wyroku sprzeczność przy orzekaniu kary lub środka karnego między reakcją karną wyrażoną cyfrą oraz wyrażoną słownie, nie jest możliwa do usunięcia ani w trybie przepisów prawa karnego wykonawczego, ani też w oparciu o art. 105 § 1 k.p.k., jako tzw. oczywista omyłka pisarska. Sprostowanie orzeczenia w zakresie oczywistej omyłki pisarskiej lub rachunkowej nie może bowiem sprowadzać się do sprostowania w tym trybie merytorycznych elementów wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 23 listopada 2005 r., IV KK 390/05, LEX nr 164378, z dnia 21 października 2008 r., IV KK 316/08, LEX nr 469190, z dnia 3 czerwca 2015 r., III KK 79/15, LEX nr 1758724; z dnia 18 marca 2010 r., III KK 25/10, Biuletyn Prawa Karnego 2010, Nr 3, poz. 5-6). Ingerencja w materialną treść wyroku w trybie art. 105 § 1 k.p.k. (np. zmiana lub uzupełnienie orzeczenia co do kary) nie pociąga za sobą skutków prawnych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 czerwca 2010 r., III KK 446/10, LEX nr 860623; z dnia 3 kwietnia 2006 r., V KK 482/05, LEX nr 180751).

W rozpoznawanej sprawie, w wyniku zredagowania treści zaskarżonego orzeczenia w sposób rażąco sprzeczny z wymogami art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., przez różne określenie zapisem cyfrowym i słownym wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w

art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w postaci sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie.

Z tego powodu Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w B. i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. w części dotyczącej skazania F. Z. za czyn opisany w pkt. II wyroku Sądu I instancji i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w B. winien jednoznacznie sformułować orzeczenie o karze.

Na podstawie art. 527 § 4 k.p.k. Sąd Najwyższy zarządził zwrot opłaty kasacyjnej na rzecz F. Z.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

(eb)